

ÁRPÁD-LAPOK

Az Árpád Gimnázium lapja

2011. MÁJUS
VI. évt. 7. szám

PÁLYÁZATOK

SÍTÁBOR

BÚCSÚ

LEVÉL AZ ISMERETLENNEK

Kedves Ismeretlen, barátom, ellenségem! Te vagy a jövőm és te vagy a múltam, ezért kíváncsivá tettél. Feltehetek pár kérdést Neked?

Először is, hogyan kerültél az életembe? Mi az oka annak, hogy közeledésekre mindig máshogy reagálsz? Tudom, hogy más személyiség rejtőzik mögötted minden alkalommal, mikor összetalálkozunk, ezért olyan nehéz bírni Veled. Ha megismerem valakit, rögtön kiröppensz belőle, és egy következő személy bőrébe bújva újra és újra megkörnyékezel, esetleg én kereslek fel Téged.

Az igazság az, hogy egyre inkább kezdesz megrémíteni. Csodálatos a megannyi érzelem, ami látásodra végbemegey bennem! Rettegés és undor. Elfogadás és szeretet. Néha szerelem. De legfőképpen kíváncsiság.

Kedves Ismeretlen, én szeretnék jobban ismerni, de félek kiszámíthatatlanságotól, elvesztésedtől, soha-meg-nem-szerzettségedtől, ami szomorúságot ébreszt bennem. Amiatt is aggódom, hogy esetleg meggyülsz. Nem kellemes, ha az embert utálják. Mégis megkönnyebbülök tőle, mert én mindig ilyen maradok, és ha így nem tudsz szeretni, az igazán nem az én bajom, sőt örülök, ha megszabadulok az irántad érzett felesleges, kiábrándító kíváncsiságomtól.

Drága Ismeretlen, amit most írok neked, az bizonyára emberek százaiban már régebben is megfogalmazódott, de én kötelességemnek érzem eljuttatni hozzád: se veled, se nélküled nem tudok élni. Ha elzárkózom előled és behúzó-

dok saját kis vackomba, hiányoznak az apró beszélgetések új emberekkel: megannyi kis vérfrissítés a sok maradandó, támogató barát mellett. Hiányzik az a sok szép emlék, hiszen mennyi minden köt hozzád!

A kedvenc esetem az volt, mikor aranyos hangvételben, egy rokonszenves személy képében megkértél, hogy induljak pitypangot szedni, vissza Tündérországba. Na de kedves Ismeretlen! Nem szabad első látásra leírni valakit. Egy előnyöm mindig is volt veled szemben: Te sem ismeresz engem, s addig, amíg ez a helyzet fennáll, elvárom tőled, hogy ugyanolyan illedelmes légy velem, mint amilyen nyitott vagyok én Terád.

Amennyiben továbbra is szeretnél homályba burkolózni előttem, kérlek, közöld ezt minél emberibb módon, mert a másik Ismeretlen, ez esetben én, nem arra való, hogy joggatlanul kitöltsd rajta mások miatt felgyülemlt agressziódat. Igen, az Ismeretlennel tisztességesen kell bánni.

De most már elég a nevelésedből. Vannak kedves, helyes, elképesztően csodálatos és gyönyörű emberek is körülöttem, akik ugyancsak magukban hordoznak Téged.

Ezért, kedves Ismeretlen, én mindig a lehetőséget fogom látni benned, nem pedig az esetleges csalódást. Esélyt látok arra, hogy idővel több embert is megismerjek, megszeressek, és tudjam: az emberiség mégsem teljes egészében sárkányfogvetemény.

Köszönöm, hogy olvastátok a vezércikket ebben az évben:

Török Panka

A HÓNAP FOTÓJA

Budapeste

A Clark Ádám tér és a Lánchíd esti fényekben (2011. január)

Fotó: Lendvai Márton (10.d)

KÉP-MÁS

Töletek is várunk a rovatba
nehezen felismerhető fotókat!

Előző számunkban egy
virág belső része látható.
Hát ez mi lehet?

Fotó: Varga Stefánia (12.b)

Ugyanebben a számban Nánay Mihály tanár úr
gyermekkori fotóját láthattátok. Hát ő ki lehet?

A hónap kérdése:

Mi az a tárgy, ami nélkül nem tudnánk élni?

KÉRDEZD MÁSKÉNT!

Kürtösi Balázs tanár úr

– *Milyen volt a tanár úr gyermekkorá?*

– Magyarcsanádon nőttem fel, ez egy kis falu a román határhoz közel a Dél-alföldön, a Maros partján, körülbelül 1500 fős lakossággal. A gyerekkorom nagyon gondtalan volt. Iskolaidőben iskolába jártam, mint mindenki, nyaranta pedig a nagyszüleimnél voltam vagy a környéken lakó, hasonló korú gyerekekkel játszottam. Általános iskolába Magyarcsanádon jártam. Ez az iskola egy kis intézmény, minden évfolyamon egy-egy kis létszámú osztállyal, de a miénk kivételesen nagyon magas létszámú, több mint harmincfős volt. Talán érdekes

lehet, hogy nyolc évig tanultam a román nyelvet. Később Makóra jártam a József Attila Gimnáziumba, ott volt szerencsém iskolánk névadójának padjában ülni. Jó tanuló voltam, rengeteg versenyen vettem részt kémiából, így nagyon megszerettem ezt a tantárgyat. Nem volt kérdés számomra, hogy az egyetemen is szeretném tovább tanulni.

Mellé választottam a fizikát, ami szintén a kedvenceim közé tartozott. Így esett a választásom a szegedi József

Attila Tudományegyetem kémia-fizika szakára.

– *És onnan hogyan került a tanár úr az Árpád Gimnáziumba?*

– Makón lettem tanár, ahol egy évet tanítottam a Juhász Gyula Szaközéiskola és Gimnáziumban, majd kilencet József Attila Gimnáziumban, ahová korábban én is jártam. Nagyon érdekes volt, hogy a volt tanárim kollégáim lettek. Ebben az időben szereztem meg másoddiplomaként az informatika tanári végzettséget. Egyszer aztán elhatároztam, hogy változtatni fogok az életemen, és kipróbálok a nagyvárosi életet.

Elkezdtem álláshirdetéseket keresni Budapesten, és így végül az interneten keresztül sikerült rábukkannom erre az iskolára. Miután megkaptam az állást, fel is költöztem és azóta itt élek.

– *A vidéki vagy a nagyvárosi élet tetszik jobban?*

– Mindkettőnek megvannak az előnyei és a hátrányai is. Vidéken sokkal nyugodtabb az élet, jól tud az

ember pihenni, de Budapesten vannak olyan kulturális programok, amiken részt lehet venni, mindenféle előzetes

szervezés nélkül is. Azt hiszem, hogy soha nem fogom magam igazi budapestinek érezni, mindig inkább egy vidéki fiú maradok. Az iskolában szerintem látszik, hogy a gyerekek kozervatívabb nevelést kapnak vidéken, ezért valamivel jobban tisztelik a tanárokat.

– *Mivel tölti a tanár úr a szabadidejét?*

– Nagyon szeretek sütni és főzni. Ritkán használok receptet, vagy ha mégis, akkor mindig valamit megváltoztatok rajta. Gyakran előfordul, hogy csak egyszerűen kinyitom a hűtőszekrényt és összeütök valamilyen ételt abból, amit benne találok, s ha még finom is lesz, akkor boldog vagyok. Nekem a főzés egyfajta művészet jelent. Nagyon szeretek olvasni is, Stephen Kingnek szinte minden könyvét olvastam már, de nagyon szeretem Robert Merle-t. A Gyűrűk urától a Harry Potteren át Dosztojevszkijig nagyon sok könyvet örömmel olvastam. Számomra a filmnézés is egy kellemes időtöltés, szeretek moziba menni vagy otthon dvd-t nézni. Nagyon szeretem a Szárnyas fejvadászt, s nagy élmény volt az Élet szép című film. Jean-Pierre

Jeanet fimjei közül is szinte mind-egyiket szeretem. Rendszeresen járok a Művészetek Palotájába könnyű- és komolyzenei koncertekre, az utóbbira most kezdek rákapni. Különösen Csajkovszkij és Mozart zenéjét kedvelem. Nagy musicalrajongó is vagyok.

– *Szeret utazni a tanár úr?*

– Igen, régebben nagyon sokat bicikliztem, bejártam már fél Magyarországot.

Az utazásnak ez egy nagyon jó módja, mert mindent rendesen meg tudok csodálni. Egészen mostanáig nem gondolkoztam külföldi nyaralásokban, de most ez is kezd változni. Idén tavasszal volt szerencsém kijutni a velencei karnévalra, és nemrég voltam Bécsben. Talán ezek miatt is az a tervem, hogy többet fogok nyelvekkel foglalkozni, habár – nem túl jó nyelvérzékem miatt – számomra ez nem kis falat.

Őri Annamária (10.d)

IRODALOM

Diriczi Tamás (jelenleg 12.b) alábbi verse még 10.-ben született, John Keats: Óda egy görög vázához című verse ihlette.

Dicsőítő óda az olvasólámpához

Drága barátom, Te, kedves világítóm,
Ki annyiszor hívogatsz, oly csábítón,
S ésszel töltöd tele vérszegény fejemet,
Most tehozzád írom én szerény versemet,

Hozzád, ki milliószor becsesebb vagy nékem,
Mint bátyád, a Hold, ki ragyog fenn az égen,
Vagy szultánoknak száz és ezer kincsei,
Hisz nálad szebb, jobb a világon nincs senki.

Te, ki elméddel beragyogod az éjszakát,
Oly sok órát töltöttünk, mint két barát,
A sötétségből a rettegett árnyakat elűzted,
És velem a kémregényeket együtt betűzted.

Ó, mennyi büntényre derítettél te fényt,
És diktáltál belém újabb és újabb reményt,
S ha eszem nem ért nehezett, nem ért nagyvilágít,
Lángod a megoldásra mennyiszor rávilágít.

A drága oszlopok kecsességét joggal örökölted,
Hisz alakod és szépséged szemet gyönyörködtet.
Szemedben a csáb, a szenvedély lángja vad, izzó,
Kéjes ajkaid közt gömbölyded negyven wattos izzó.

Gyönyöröd ritka, mint kéjes fehér holló
Tested a vágytól ég, tüzes és forró.
Hosszú drótodon a gyengédség szikrája fut át,
Melyen a bús homály sziklája nem jut át.

Kedves lámpácskám, későre jár most az idő,
Szemem ragad, Tamás lassan nem is tudja, ki ő.
Kapcsolódat lenyomom és velem te is álomra szenderülsz,
Holnap majd a könyveken ismét velem együtt derülsz.

Diriczi Tamás

„Azt hiszem, hogy valamiféle zenelejátszóra szükségem lenne.” (*SokadiDóri*)

„Mikró és a fejemre dobált piros bicikli(k).” (*Zoli*)

KÉPES KRÓNIKA

Ballagás

PÁLYÁZATOK

1. Design

Pályázatot hirdetünk az iskolaujság jövő évi arculatának megtervezésére, melyen minden volt és jelenlegi árpados részt vehet.

A pályázat az alábbiakban felsorolt arculati elemeket tartalmazhatja. Nem kötelező az összeset tartalmaznia, olyan pályázat is elképzelhető, ami csak egy-egy kiválasztott elemet, például csak az újság címét és/vagy a cím grafikáját tartalmazza. Egy pályázatot azonban értékesebbé tesz, ha minél átfogóbb és egységesebb.

Tehát a lehetséges arculati elemek:

- az újság címének grafikája, megjelenítése
- címlap szerkezete, grafikája
- rovatcímek és rovatillusztrációk
- egy belső oldal megjelenítése: visszatérő elem az oldalon, rovatcímek elhelyezése, színek kialakítása, cím és szöveg betűtípusa

Követelmény a jelenlegi A5-ös méret (148x210 mm) megtartása.

Előnyt jelent, ha a pályázó képes és vállalkozik az újság tördelésére is.

A pályázatok leadásának módja: emailben (arpadlapok@gmail.com) ÉS nyomtatva (Koncz Le-vente tanár úrnak). Határidő: 2011. június 7.

A pályázat nyertese 25 ezer Ft ösztöndíjban részesül, ha a pályázat alapján az újság lényegében teljes következő évi designja elkészíthető. Ha csak egyes részletekre terjed ki a pályázat vagy csak bizonyos elemei valósíthatók meg, akkor a díj arányosan csökken.

2. Címlapcikk

Pályázatot írunk ki az iskolaujság jelenleg 2. oldali vezércikkének megírására a következő tanévre. Pályázni lehet egy elképzelt vezércikkkel, a cikk szokásos terjedelmében, akár fiktív eseményeket felhasználva. A cikk korábbi tartalmi és stíluselemeit meg lehet változtatni. A pályázatokat elektronikus formában várjuk június 7-ig az arpadlapok@gmail.com emailcímrre.

A pályázat nyertese 25 ezer Ft ösztöndíjban részesül és egy tanéven (7 lapszám) keresztül írhatja az újság második oldalát.

3. Új szerzők

Hűséges állandó munkatársaink közül többen elballagtak. Anett és Stefí is egy visszaemlékezés-sel búcsúzik az olvasóktól. Köszönjük nekik a sok éves kitarató munkát és sok sikert kívánunk nekik az érettségín és az egyetemem.

Elballagott Bakos Asztrik (12.a), aki mindannyiunk közül legtöbbet dolgozott az újsággal, hiszen hónapról hónapra ő tördelte a lapot. Neki ezért külön kiemelt köszönet jár. A design-pályázatot pedig kiegészítettük azzal a mondattal, hogy előnyt jelent, ha valaki vállalkozik a tördelési munka folytatására is.

Szerzőink távozása azt is jelenti, hogy a következő tanévben szükségünk lesz új alkalmi és állandó szerzőkre. Aki kedvet érez magában arra, hogy csatlakozzék a szerkesztőséghez, írjon egy levelet emailcímlünkre.

ARANYKÖPÉSEK

- „Ne vigyorogj, mint a repedt virsli!” *(Orosz Erzsébet)*
- „Átnyúlunk a felvilágosodás korába, azaz a jövő hétre.” *(Kőváriné dr. Fülöp Katalin)*
- „Házi feladat: befogod a szádat!” *(Nagy Attila)*
- „Jó, ezt napoljuk el pár perccel.” *(Gedeon Veronika)*
- „Annak dacára, hogy sokat tudunk a vízről, sokat tudunk mondani a vízről.”
(Kovácsné dr. Csányi Csilla)
- „Minek van a füled? Hogy megtartsa a napszemüveget és ne csússzon a nyakadba?”
(Orosz Erzsébet)
- „Azok nem egymás mentén elcsúszó kőzetlemezek, hanem két krumpli, akik találkoznak és csókolóznak.” *(Tarlós Péter)*
- „Csongorka, megtépem, szívem!” *(Sziliné Dienes Irén)*
- „Most bizony rajzolok, nem lehet megúszni!” *(Gärtner István)*
- „Nem, a kétszer 70%-os kiárusítás nem azt jelenti, hogy még nekem fizetnek, hogy elvigyem.” *(Számadó László)*
- „Ha megengeditek, mondom. Ha nem, akkor is.” *(Simon Péter)*
- „Gondolkodtam is rajta, hogy most Dorka, vagy Dorottya vagy. Aztán rájöttem, hogy igen.”
(Kőváriné dr. Fülöp Katalin)

Várjuk töletek a rovatba a nyersanyagot!!!

A LEGJOBB 10

Ebben a hónapban Bánhegyi Lídia tanárnőt kértük meg, hogy mondja el, mit hallgat meg szívesen a könnyűzenék közül. „*Nehéz feladat a sok általában szeretett zenéből tízket kiválasztani. A sorrend egyáltalán nem jelent rangsort, és még igencsak lehetne bővíteni.*”

1. Edit Piaf: Non, Je ne regrette riens
2. Emerson Lake and Palmer: Pictures at an Exhibition
3. Louis Armstrong: Hello Dolly
4. Beatles: Let it be
5. Simon and Garfunkel: El Condor Pasa
6. L'Cohen, Sztevanovity Dusán és Zorán: Volt egy tánc
7. Gerendás Péter, Bródy János, Koncz Zsuzsa: Százéves pályaudvar
8. Bródy János, Koncz Zsuzsa: Ha én rózsá volnék
9. Cseh Tamás, Másik János: A hatvanas évek
10. Gilbert Becand: Et maintenant

Kristóf Petra és Kozák Dóra (9.b)

Az Árpád Gimnázium iskolaiújságja, VI. évfolyam, 7. szám. **Megjelenik:** tanévente hétszer. **Email:** arpadlapok@gmail.com. **Írták és rajzolták:** Bene Dia, Benyó Réka, Dudás Orsolya, Kadas Miklós, Kovács Rebeka, Kozák Dóra, Kristóf Petra, Margitai Anna, Óri Annamária, Treszkai Anett, Varga Stefánia. **Design és tördelés:** Bakos Asztrik. **Felelős tanár:** Koncz Levente. **Nyomdai kivitelezés:** OBR2000 Kft. **Felelős vezető:** Kutrovich Zsolt. **A címlapon:** A nemrég átadott új emlékmű az iskola előtt Katinyi mártírok parkjában.

„iPhone és laptop. Meg Volán-béret.” *(névtelen)*
„Telefon fülhallgatóval.” *(DM)*

Az alábbi történet a Koppenhágai Egyetemen esett meg, egy fizika vizsgán. A vizsgakérdés így hangzott: „Írja le, hogyan mérhető meg egy felhőkarcoló magassága egy barométer segítségével!”

Az egyik hallgató válasza: „Fogsz egy hosszú kötelet, rákötöd a barométer tetejére, majd a barométer lelógatod a földre. A kötel hosszúságának és a barométer magasságának összege megegyezik a felhőkarcoló magasságával.”

Ez az eredeti magyarázat azonban a vizsgáztatót meglehetősen feldühítette, így a vizsga nem sikerült. A diák azonban nem hagyta magát, mivel szerinte a válasza abszolút helyes volt. Az egyetem vezetősége így kijelölt egy független bírát, aki megállapította, hogy bár a válasz helyes volt, ám semmiféle fizikai ismeretet nem tükrözött. A probléma megoldására behívta magához a hallgatót, és hat percet adott neki arra, hogy szóban bebizonyítsa, a fizikai alapismeretek birtokában van.

A diák öt percig szótlánul ült, a homlokát ráncolva gondolkodott. A vizsgabiztos figyelmeztette, hogy vésszen fogy az idő. A diák ekkor megszólalt, és megjegyezte, hogy annyiféle magyarázatot tud, hogy nem tudja kiválasztani, melyiket is adja elő. A biztos nógatására aztán belekezdett:

”Nos, az első ötletem az, hogy megfogjuk a barométert, felmegyünk a felhőkarcoló tetejére, és ledobjuk onnan. Mérjük a földet éréséig eltelt időt, majd a kérdéses magasságot kiszámítjuk a $h = 0,5gt^2$ képlettel. Viszont ez a módszer nem túl szerencsés a barométer szempontjából.

Vagy pedig abban az esetben, ha süt a nap, megmérhetjük a barométer magasságát és az árnyékát. Ezután megmérjük a felhőkarcoló árnyékának hosszát, és arány párok segítségével kiszámíthatjuk a magasságát is.

De ha nagyon tudományos akarunk lenni, akkor egy rövid zsinórt kötve a barométerre, ingaként használhatjuk azt. A földön és a tetőn megmérve a gravitációs erőt az inga lengésidejéből kiszámíthatjuk a kért magasság értékét.

Vagy, ha esetleg a felhőkarcoló rendelkezik tűzlétrával, akkor megmérhetjük, hogy az a barométer hosszánál hányszor magasabb, majd a barométert megmérve egyszerű szorzással megkapjuk a kívánt eredményt.

De ha Ön az unalmas, bevett módszerre kíváncsi, akkor a barométert a légnyomás mérésére használva a földön és a tetőn mérhető nyomás különbségéből is megállapítható a felhőkarcoló magassága. Egy millibar légnyomás különbség egy láb magasságnak felel meg.

Tudja, itt az egyetemen mindig arra buzdítanak bennünket, hogy próbáljunk eredeti módszereket kidolgozni, ezért kétségtelenül a legjobb módszer a felhőkarcoló magasságának megállapítására az, ha a hónunk alá csapjuk a barométert, bekopogunk a portáshoz, és azt mondjuk neki: Ha megmondod, milyen magas ez az épület, neked adom ezt a szép új barométert!”
(Ezt a renitens diákok Niels Bohr-nak hívták, és ő a mai napig az egyetlen fizikai Nobel-díjas dán fizikus.)

Peti új esernyőt vesz, és fél, hogy ellopják. Ezért egy cédulát tesz rá a ruhatárban:

„Ez az esernyő egy nehéz-súlyú ökölvívó bajnoké, aki három perc múlva visszajön.”

Mikor indul haza, az esernyő helyén csak egy cédulát talál, amin ez áll: „Az esernyőt egy hosszútávúto bajnok vitte el, aki soha nem jön vissza.”

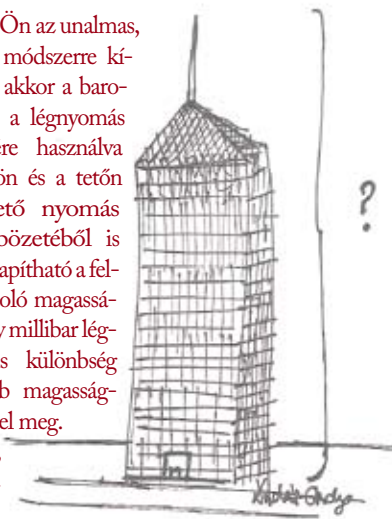
Nyelvi sarok

At baptism of a baby.

Minister: “His name, please.”

Mother: “Randolph Morgan Montgomery Alfred Van Christopher McGoof.”

Minister (to assistant): “A little more water.”

GONDOLATOK A BARÁTSÁGRÓL

Szomorúan fordítom a fejem balra, tudom, hogy megbántottam... Ő volt a legjobb barátnőm, szerettem, hogy olyan pozitív, vidám, s hogy mindig mellettem állt, ám egyszer csak megváltozott minden.

Járni kezdtem egy fiúval, ám sok minden közénk állt. A legmeglepőbb, hogy pont azok „torpedózták” meg kapcsolatunkat, akiket a barátainknak hittünk. Akiknek elvileg fontosak vagyunk. Akik önzetlenek. Akik jót akarnak. Akik támogatnak – és még folytathatnám. Amikor pedig szembesülünk jólelkűnek hitt „barátnőnk” igazi énjével, akkor különböző kérdések merülnek fel bennünk. Vajon az ember túl tud-e lépni saját korlátain, s az úgynevezett vadászösztönt, irigységet félretéve, meg tudja-e állni, hogy tönkre akarja tenni a másik boldogságát? Sajnos saját tapasztalataim alapján erre semmi esély sincs.

Hiszen nap mint nap látok lányokat, akik együtt lófrálnak, ugyanúgy viselik a hajukat, azonos a viselkedésük, sőt még az öltözködésük is. Mégis vajon miért asszimilálnak ennyire egymáshoz, miért adják fel saját egyéniségüket, stílusukat, elképzeléseiket? Talán azért, mert szeretetehesek? Esetleg meg akarnak felelni a másik leányzónak, aki valójában legalább olyan gyenge, mint saját maguk? De vajon megéri-e feladni mindent és megfelelni a másiknak arra a rövid időre? Vajon ebben a nagy megfelelési kényszerben mennyire

sérül az ember személyisége? Mert ez a szituáció nem tart örökké, csak addig kell várni, amíg valamelyik lány a csapatból meg nem ismerkedik egy fiúval, s máris jön a furkálódás, az áskálódás, intrika, irigység. Hiszen egy lány, ha megfelelő fiú van mellette, akkor minden rejtett képességét kibontakoztathatja.

Egy fiú megjelenése elég, és az addigi barátság megszűnik. Lehet, hogy a látszatot fenntartják, de valójában ez már csak a külvilágnak szól. Elképzelhető, hogy a másik csak arra vár, hogy a munkálkodása eredményeként szabaddá vált fiúra haladéktalanul lecsaphasson ilyen vagy olyan ürüggyel. Teszi ezt minden lelkiismeret-furdalás, minden erkölcsi vagy morális megfontolás nélkül.

Csak gondolkodj el egy pillanatra, vajon ki ül ott melletted? Mi lakozik benne, s mi lakozik benned? Tényleg akkora bátorság kell ahhoz, hogy az ember „NE álljon be a sorba”? Ha igen, akkor talán nem éri meg jobban ezt tenni rövid és hosszú távon is?

Míndezen ellenére is hiszek abban, hogy léteznek ettől eltérő, akár életre szóló barátságok is!

TALÁN NEM AZ ÉRETTSÉGI ADJA A TANULSÁGOT

A tanár felüti a naplót. Gyors, egyszerű mozdulat, mégis hatásos. Hátborzongató csend ül a termen, csak egy golyóstoll gurul végig az asztalon, de a diákok nem mozdulnak. Feleltetés.

A napokban elmúltak az ilyesféle érzéseink. A jegylezárás megtörtént, így már nem kell aggódnunk efféle hétköznapi drámák miatt. Az évek alatt

viszont rengeteg mindent megtanultunk, többek között azt, hogy milyen hangulatban érkezik a feleltető tanár. Pusztán női megérzésekre hivatkozva (eltekintve az egyén nemétől persze) a legtöbben tudják, hogy mikor hívják őket a táblához.

Emlékszem, hetedikben találgattuk, vajon melyik fiú lesz a legmagasabb, melyik a legudvariasabb, és milyen lesz az osztályközösség öt év múlva. Terveztük a szalagavatót és a bolond ballagást, mindeközben valahogy erősödött az összetartás. Az évek alatt születtek barátságok, kialakultak ellentétek, és ezek faragtak személyiségeket belőlünk.

Amit kíváncsian hallgattunk a felsőbb évesektől, tizenkettedikre csak plusz terhet jelentett számunkra. A szervezéseket általában csak néhány ember végezte, a

többiek pedig reklamáltak az eredménynél. A kiforrott egyének valahogyan nem tudtak csapatmunkában működni.

Az egymással való küzdelem gyakran felforgatta az egész világunkat, és a helytállás beavatás volt a felnőtt életbe. Az iskolában megtanultunk figyelni a tanító szavakra, és az életben pontosan így kell figyelniük a többi emberre is. A tanáraink nem pusztán tudást adtak nekünk, hanem

nevelést, biztatást és gondolatokat. Olyan dolgokat, amelyekből tovább építhetjük az életünket.

Az érettségi közeledik. Több emberben realizálódik, hogy az előrehozott vizsgák milyen hasznosak lettek volna. Ráeszmél, hogy a régi történelemfüzeteket sem butaság megőrizni, és a folyamatos házi feladatok sem hiábavalóak. Ilyenkor meghallja a tanárok egykori taná-csait, és a tanulság élet-re szóló marad. Remélem ennek tudatában jobban követitek majd a tanári szavakat.

A gimnáziumi élet pedig helyszín lehet az önkifejezésre. Mindenki megtalálja benne a világát, és kipróbálhatja több műfajban is magát. Megismerhet érdekes embereket, és közelebb kerülhet hozzá a gondolat: milyen sokszínű ez a világ.

Treszkai Anett (12.b)

„Az mp4-em.” (P)

„A kaja és a víz.” (Dávid)

„Fülhallgató.” (Holló Noémi)

„A gitárom.” (Zsófi)

Memo-ÁR

Ez már régen elkezdődött.. Sokkal előbb, minthogy jelentkeztem volna ide. Már kiskoromban hallottam erről a gimnáziumról, ugyanis idejárt már a nagyapám, aki 1948-ban végzett – ekkor még fiúiskola volt az Árpád. Majd bátyám is ide jelentkezett 1997-ben a specmatra.

Egy novemberi napon, mikor már általános iskolába jártam, tesóm elhozott magával az ő iskolájába. Olyan hatalmasnak tűnt, elámultam ettől az egész sürgésforgástól és az érdekesebbnél érdekesebb programoktól. Még kicsi voltam, 8 éves, és itt voltam az Amfiteátrum Kupán. Lenyűgöztek a fizikai kísérletek, ezeket láttam legtöbbször. Emlékszem, hogy Gärtner tanár úr zárt már engem ketreche, amibe aztán áramot is vezetett, és mindig frissen mosott hajjal jöttem, hogy a Van der Graaf generátort megfogva, árammal feltöltődve felálljon a hajam. Nagyon élveztem ezt az egészet, érdekes volt minden, amit láttam.

Néhány évvel később, 2003-ban eljött bátyám ballagása. Kicsit hosszú volt még nekem, nem sokra emlékszem belőle, de ami megmaradt, az a lányok buzogány gyakorlata, illetve a tűzijáték. Ilyen élmények után én ide akartam járni, részt venni az Amfi Kupákon és buzogányozni a ballagásokon.

El is jött a 2005-ös év, amikor itt kezdődött a hetedik tanévem a 211-es teremben. Túl voltunk már egy fantasztikus gólyatáboron, ahol rengetegen voltunk. Teljesen új iskola, valahogy be kell illeszkedni, ismerkedni –

gondoltam és így elmentem egy csomó sulis programra. Többek között így lettem a DT tagja, jártam filmklubba, s a kórusosok sorát is gyarapítottam. Voltam DT- és kórustáborban is már első évtől kezdve. Rengeteg új diákot ismertem meg és remekül szórakoztam. Én előtte sose voltam kórusos, de amivel a táborban találkoztam... Kicsik és nagyok együtt énekelnek, este pedig a nagy srácok gitároznak, zongoráznak, és együtt lehet énekelni. Itt ismertem meg a Zenekart, akit én előtte Gergely Viktor néven ismertem

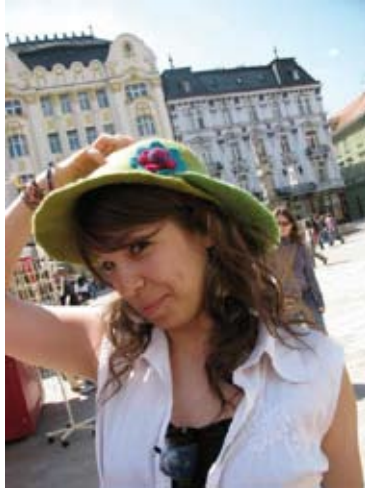
(tesóm osztálytársa volt), de hát új környezet, új név. Nyáron voltunk két osztálytársammal vízi táborban, ez is hatalmas élmény volt. Emlékszem, hogy Larival és Spengler tanár úrral egy hajóban evezünk (és hallottunk énekelni is a tanár urat ☺).

Év végén eljött a Gombár. Mi a Ludas Matyival léptünk fel, mellyel megnyertük az első helyért járó kupát.

A következő években is elmentem a kezdő osztályok előadásait megnézni, és mindig hátramentem segíteni az ismerősöknek, új barátoknak. Nagyon szép esték voltak ezek.

Fontosak voltak nekem ezek a programok és mindenki, akivel barátságot kötöttem. Így kezdtem el egyre inkább otthon érezni magam a suliban, éreztem, hogy tartozom valahová.

Eljött a kilencedik év, ami már kicsit más volt, mint a többi. Már nem vagy általános iskoláskorú, kezdted magad kicsit nagynak érezni, valamint ebben az évben kaptunk egy D osztályt az évfolyamra. Ebben az évben végre lekerültünk gólyatáborba

csoportvezetőként. Minden évben pályáztunk, de csak most sikerült lejutni. (Ne adjátok fel, ha elsőre nem sikerül, van remény! ☺) Próbáltuk már a tanév alatt is segíteni a golyáinkat (3 évben voltunk csoportvezetők, bár mindig kicsit más csapattal), de előfordult, hogy ők segítettek ki minket egy-egy alkalommal testnevelés felszereléssel...

Közösségi munkáért jutalomként ki lehetett menni Lengyelországba

12 napra két másik iskolával, az Óbudaival és a Kerékkal. Remek volt ez a 12 nap, Varsóban voltunk egy éjszakát, a nyaralás további részét pedig a Mazuri tavaknál töltöttük. Itt lettem 16 éves, és nagyon meglepődtem, mikor félköszöntöttek és remek napot szereztek nekem a többiek. Egy csomó mindent láttunk és megtudtunk ezen az úton, például, hogy „Varsó észak Párizsája” és ha azt mondják, hogy nézz balra, akkor néha jobbra kell nézned, vagy már sehová, mert amit mutatni akartak, azt már régen elhagytuk a busszal. Mi szoltunk Anettel és Tündivel Szili tanárnőnek, hogy a kis fekete minták az új cipőjén nem mások, mint halálfejek. Jót neveltünk vele együtt és biztattuk, hogy nyugodtan hordja a tanévben is, hadd rettegjen mindenki föci óra előtt és közben is, főleg, ha egy kis játékra kerül a sor...

Voltam töri tantúrákon melyek célpontjai Pozsony, Komárom és Krakko, Auschwitz. (Jó tanács: ne késsetek, mert Varga tanáró valamiért ezt nem szereti. Főleg ilyenkor...) Ne hagyjátok ki ezeket, lássatok világot, és hátha közben is ragad rátok valami!

Mint minden 11.b-re, ránk is várt az Amfteátrum Kupa megszervezése. Egyik főszervezőként fél évig rohangáltam a suliban mindenfélét intézni. Mikor ez lecsengett, a következő évben sem hagytam abba külön-

sportomat, a folyosói versenyfutást az idővel. Ezt a sportomat egy évig úztem naponta legalább kétszer a tanári és a 211-es közti távon, de idén átadtam a stafétabotot Rékának.

Végzősként megdöbentem. Hát eljött,

mi lettünk a legidősebbek. Érthetetlen, hiszen nemrég még mi rohangáltunk a 150 centünkkel a másodikról az ebédlőbe, hogy ne kelljen sorba állni. Túlestünk a szalagavatón, de nagy viták

voltak végig, a szalag színétől kezdve a zenéig bezárólag. De szép volt nagyon, köszönet mindenkinek érte, kiemelten Orosz tanárnőnek a búcsú dalokért! Ez az év gyorsan elszállt, s közeledett a ballagás. Sok-sok harc után nem olyan lett, mint amilyennek kicsiként képzeltem. Még sokkal jobb! Ambivalens érzések kavargtak bennem, mikor végigsétáltunk a termeken, az utcán, mikor az Amfiban álltunk és tapsoltunk a díjazottaknak. Lányok, gyönyörű volt a buzogány gyakorlat (köszönjük, Tanárnő!), és a tűzijáték is lélegzetelállítóan szép volt! Mosolyogtam, hogy végre átélem azt, amire régóta vártam, de ennek ára van, itt kell hagyni mindent és mindenkit, és fel kell nőni. De a sok virág és puszi miatt, amiket kaptam tőletek, úgy érzem, megérte. Megért minden fáradozást és időt a programok szervezése, a beszélgetések, a közös játékok és a táborozások veletek.

Hát itt búcsúzom el tőletek utolsó irományommal az Árpád Lapokban. Aho-gyan korábban kezdődött a kötődésem az Árpádhoz, minthogy idejártam volna, nem is múlik el azzal, hogy elballagtam. Mindig jó lesz ide visszatérni, e barátságos, virágokkal, mosolygó diákokkal és tanárokkal teli falak közé...

Stef =)

SÍTÁBOR

Ahogy minden évben, idén is volt sítábor február végén, ahol szokott, Altaussee-ban. A hetedikesek izgatottan várták, hogy milyen lesz ez az egy hét, az idősebbek pedig örültek, hogy újra együtt síelhetnek.

Már a hosszú utazás kellemes hangulatban telt, de mindenki kifáradt, mire végül megérkeztünk szokásos szállásunkra. A szobák elfoglalása után még volt idő egy kis ismerkedésre az oktatókkal és egymással.

Másnap csoportokba osztottak minket tudás alapján, majd az oktatók felügyelete mellett a nap további részét a sípályán töltöttük. Mindenki kimerült az egész napos mozgástól, de azért a vacsora után még volt, akinek maradt ereje kipróbálni a csocsót és a biliárdot, amiből vendéglátóinknak ezen a héten elég sok bevétele származott. A pihenésre vágyók rendelkezésére álltak a társalgó kényelmes foteljei vagy akár szaunázhattak is.

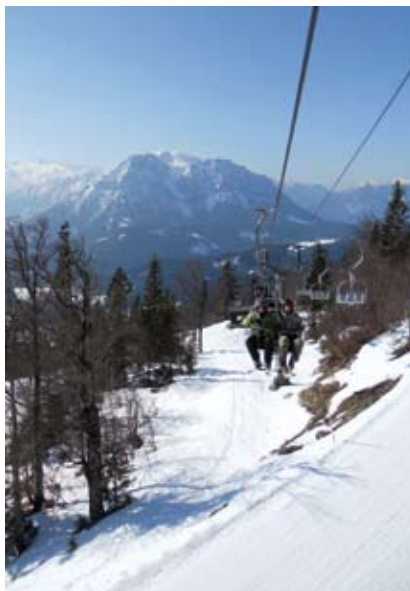
A többi nap az elsőhöz hasonlóan telt. Reggeli után kimentünk a pályákra, dél körül pedig megálltunk az egyik hűttében, ahol mindenki telechezta magát és kipihenette a délelőtti oktatás fáradalmait. A délutáni síelés lazább volt kicsit, három óra után pedig akinek még volt energiája, az szabadon is síelhetett. Takarodó után a tanároknak nem sok gondjuk akadt a fegyelmezés-

sel, mindenki hullafáradtan dőlt be az ágyba.

Végül – hihetetlenül gyorsan – eljött az utolsó nap estéje és vele a szokásos „záró bankett”, ahol mindenki kapott emléklapot a rá vonatkozó dicséretekkel és tanácsokkal. A tábor megszokott oktatói közül idén Ádám sajnos nem tudott eljönni, de utolsó nap este róla is megemlékeztünk ünnepélyes keretek közt.

A tábor végéig mindenki sokat fejlődött, ez a kezdőkön volt a legészrevehetőbb, akik az utolsó napon már a piros pályán

szárguldottak. Szerencsén volt az idővel is, szinte mindig sütött a nap, csak sajnos pont emiatt a hó olvadni kezdett a pályákon.

A tesitanároknak ezúton is szeretnénk megköszönni, hogy idén is lehetővé tették mindezt számunkra. Reméljük, hogy akik idén nem jöttek, azok most kedvet kaptak, és jövőre velük együtt tölthetünk el egy újabb hetet Altaussee-ban.

ÖREGDIÁK TALÁLKOZÓ

Idén március 8-án, kedden ismét megrendezésre került a már hagyománnyá vált öregdiák-találkozó. A találkozóra mindenki eljöhett, aki valamikor az Árpád padjait koptatta, vagy épp az ott ülők fejét tágitotta.

Tallár Tamás tanár úr, egyben öregdiák volt az est főszervezője. Az aulában az általa berendezett iskola- és sporttörténeti kiállítást csodálhatták meg a mostani és a régi árpadosok. Aki eddig nem látott olimpiai érmet, az most kielégíthette minden kíváncsiságát. Az öreg árpadosok telefonon, emailben vagy Facebookon kaptak meghívót a jeles eseményre, de persze ha valaki az iskolaépület környékén járt, elég volt a kapu fölé kilógatott hatalmas plakátra tekintenie, ami nagy betűkkel hirdette, hogy minden öregdiákot szeretettel várnak.

Az érkezők egy lapon megkapták az esti programtervet, majd ezután a regisztrációnál megadhatták az új – vagy néhány különleges esetben régi – elérhetőségeiket. Itt sokan nem tudták, mi is az az email cím és csak nevettek rajtunk, amikor mobilszámot kérdeztünk. Az idősebb korosztály alaposan ellenőrizte, hogy helyesírási készségünk van-e olyan jó, mint anno az övék volt, de a fejszámolásunkat is tesztelték, amikor valaki ezt

mondta: „Na kislányom, az én telefonszámom két négyzetszám. Az egyik...” – ekkor persze ki kellett számolnunk az úr telefonszámát.

A regisztráció után a vendégek vezetéssel körbe járhatták az épületet, és megtekinthették az új könyvtárat. A nagyelőadóban Gyimesi Róbert igazgató úr mondott beszédet és árpados éveire, pályafutására emlékezett vissza dr. Török Ferenc és Kézdy György öregdiák. A beszédek közben a mostani tan-

ulók előadásai szórakoztatták az idősebb korosztályt. Az aulában lehetett árpados törülközőt, tollat és pólót venni, emellett pedig jelentős mennyiségben fogytak a kórus dvd-i is. A legrégebbi osztályokból páran meg is kérdezték, hogy énekl-e még a kórus az Árpád himnusz? A válasz egy zavart nem volt, de megígértük, hogy továbbítjuk a kérdést a kórus vezetőjének és ez láthatóan mindenkinek megfelelt. Bár volt egy úr, aki felajánlotta, hogy ha

megmutatjuk neki, ki a karnagy, akkor ő itt helyben előadja neki a dalt, hátha megnyeri a tanárnő tetszését.

Szívet melengető érzés volt látni ezt a sok embert, akik erős szállal kapcsolódnak egymáshoz és

hozzánk is. Az idős és a fiatal árpadosok nevetése, beszélgetése és nyüzsgése töltötte meg az egész iskolát arra az éjszakára.

Benyó Réka (11.d)

8. a és c tanulmányrajz és válogatás

Tárgytervezés

Csigaház rajzi tanulmányozása után kaptak a diákok tervezési feladatot. Egy csigagyűjtő biológus számára találjunk ki különböző érdekes, vicces csigákra emlékeztető használati tárgyakat. A terv készülhetett a tanulmány fénymásolatának beépítésével és rajzi kiegészítésével.

Svarczné Micheller Erzsébet

Bucsánszki Renáta (8.a)

Csibra Ilona (8.c)

Juhász Krisztina (8.c)

Kovács Anita (8.a)

Kékesi Patrícia (8.a)

Vadász Dániel (8.c)

Klaus Laura (8.c)